

MDR

mort de riure

Una creació de Los Galindos

amb Anicet Leone, Santiago Ruiz Albalade i Marcel Escolano

Bet Garrell - Direcció Artística

Stephane Fillock - Posada en Escena

Joël Feser - col·laboració al concepte escenogràfic i a l'escriptura

Johnny Torres - complicitat conceptual

Concepte i Direcció: Marcel Escolano i Bet Garrell

Sinopsi

Posar en qüestió l'arbitrarietat de la justícia, des de la més extrema de les condemes.

Una farsa inspirada en els ajusticiaments públics, per incomodar i divertir.

Els pallassos han condemnat un dels seus companys a la pena capital, en un acte de responsabilitat, per aturar la propagació d'un virus letal, el Riure.

Un crim improbable, un judici dubtós i un càstig absurd.

Un espectacle de carrer Concepte escenogràfic

El públic serà convocat a un punt de trobada a la via pública. Els tres pallassos, en declarat conflicte entre ells, conduiran la comitiva a l'improbable cadafal.

Un espai d'obres públiques acollirà la concurrència, en un acte "d'ocupació il·lícita", un cop dins del recinte es refermaran les tanques i es procedirà a acomodar els espectadors de manera improvisada, asseguts sobre pots, taulons, sacs, palets de material o bidons, on seran informats de la situació i els riscos.

La bastida d'obres esdevindrà el patíbul on tothom podrà presenciar l'execució.

El que no han previst és que la seva naturalesa indòmita i maldestre, així com, les seves ganes i necessitat de divertir-se, els despistaran del propòsit repetidament i hauran de trobar les eines o situacions per aterrar de nou al greu moment que han vingut a perpetrar.

El riure és la matèria mortal i el motor de l'espectacle. Desencadenar riures significa que hi ha perill de mort.

Un seguit d'execucions fallides, morts, situacions delirants i enganyoses, on serà difícil desxifrar qui és víctima i qui és botxí.

La versemblança conviurà amb el joc de la farsa. Tot és un engany

D'entrada necessitem un crim:

Els pallassos arriben amb un conflicte greu: un d'ells ha provocat la mort de riure d'una persona del públic en un espectacle anterior.

Com s'esdevé la condemna a la pena capital?

El pallasso blanc, el clown, assumeix l'acusació i apel·lant a la responsabilitat, ha decidit executar públicament el seu company.

Malgrat que finalment es porti a terme un tribunal de pallassos, és declarat culpable i la condemna és a mort.

Com abordar l'aplicació de la pena capital?

Sens dubte ho afrontaran **des del més absurd dels punts de vista possible.** La pena de mort ha estat un espectacle i un alliçonament al llarg de la història. Els protagonistes estan convençuts de l'evidència que una execució s'ha de fer públicament i deixar-ne constància.

La severitat del fet de portar a terme una execució, conviurà amb el tarannà dels pallasos, que per naturalesa gaudeixen amb allò que fan. El convenciment de perpetrar la condemna que han inflingit al company els allibera de qualsevol pretext de posar en dubte **la barbaritat que es proposen.**

Les morts fallides donaran pas a la fantasia per descobrir altres formes de matar. Els morts del passat i del present nodriran la paradoxa d'estar-se divertint amb la bestiesa que suposa matar el company.

CLARA PEDROL
SHOWPICS

CLARA PEDROL
SHOWPIECES

CLARA PEDROL
SHOWPICS

CLARA PEDROL
SHOWPICS

CLARA PEDROL
SHOWPICS

CLARA PEDROL
SHOWPIES

Necessitats tècniques:

La companyia aporta tot el material d'obres escenogràfic necessari.

Espectacle amb aforament limitat en espai delimitat al carrer o en espais no convencionals.

A presentar preferentment en horari nocturn. Per a majors de 12/14 anys.

A càrrec de l'organització:

Espai pla de 10 x 10 m, lliure de mobiliari urbà, davant d'una façana d'habitatges o paret.

Accés amb vehicle per càrrega i descàrrega. 15 tanques de dos metres d'alçada per delimitar l'espai.

Escomesa elèctrica: 220V/16 A.

Poder apagar l'enllumenat públic si és necessari.

Camerino amb WC i dutxa.

Aforament i accés adequat a les normes sanitàries per la covid-19.

Fitxa Artística:

Creació i interpretació: Anicet Leone, Santi Ruiz Albalate i Marcel Escolano

Direcció artística: Bet Garrell

Posada en escena: Stephane Filloc

Complicitat conceptual: Johnny Torres

Ajuda a l'escriptura i concepte escenogràfic : Joël Fesel

Concepte i direcció: Bet Garrell i Marcel Escolano

Grafisme i il·lustració: Laia Sondang

Andròmina: Nartxi Azcazrgorta

Video: Marc Soler

Fotos: Klara Pedrol

Distribució: Caterina Fiol

Producció: Los Galindos

Agraïments: Adrià Naranjo, Franxi Misserachs, Imma Vilar, Antigua i Barbuda, Adriano Marçal, Joan Cruixent, Txo Titelles, Borde Basse, Jordà Ferrer, Circ Cric i tants d'altres.

Amb el suport: l'ICEC i de l'Institut Ramon Llull, i la complicitat de la Taula de Cultura i Joves de St. Esteve de Palautordera, la Cia. Baró d'Evel Cirk, Carnage Productions i el Konvent de Cal Rosal, així com les àrees de Cultura dels Ajuntaments de Sant Esteve de Palautordera, Granollers i Cardedeu.

LOS GALINDOS

CIRC D'ENTRANYA

Premi Nacional de Cultura 2016

Annex I: Propòsit, reflexions complementàries i documentació.

Propòsit:

Posar en qüestió l'arbitrarietat de la justícia. Una farsa inspirada en els ajusticiaments públics, per incomodar i divertir. Un espai de joc que permet conviure amb la hilaritat. Una percepció alliberada de prejudicis, sincera, aspra, pura i dura.

Pena, obra i capital; altres punts de reflexió:

La pena de mort, el fet més fulminant. És la voluntat d'esborrar la capacitat d'admetre la fallida del sistema. La pena capital es presenta com una eina d'esborrar persones. La pena de sentir-nos esclafats pel capital i la lenta i penosa mort que provoca. Tota pena o condemna, és una lenta mort de pena.

L'espai d'obres de construcció per representar l'obra teatral. Les obres al servei de la devastadora especulació són mortals. Són una pena. Una pena de mort o morir de pena.

Documentació i reflexió:

Documentar-nos ha estat una necessitat i ha esdevingut molt enriquidor per descobrir diferents mirades a l'hora d'afrontar la temàtica que hem decidit abordar.

El fet "espectacular" de la pena de mort forma part de l'interès i el propòsit de la nostra recerca.

Ha suposat durant diversos segles de la història, un reclam popular. Des de Creta i els sacrificis al Minotaure o els cirks romans, on els esclaus eren entregats a les feres, fins als adoctrinadors i morbosos ajusticiaments públics que s'oferien al poble.

Qüestionem la justícia des del nostre domini d'acció: el pallasso, com a personatge de l'escena i habitant del circ.

La pena capital serà imposada en joc rotatiu de rols, que la situació demanarà per seguir amb la farsa: botxí, víctima i salvador. El valor del t

res en l'equilibri de les relacions humanes com esmenta Stephan Karpman al Triangle Dramàtic.

La postveritat ha sortit dels llibres distòpics per quedar-se entre nosaltres. El veredicte estarà a mercè d'una tersgiversada informació.

Inspiracions, lectures:

Entre d'altres, volem esmentar: El procés. F. Kafka. L'espectacle de la pena de mort. Joan de Deu Domenech

Verdugos i torturadores. Juan Eslava Galán. La espalda del Mundo. Elías Querejeta. Les justes. Albert Camus. Decalog 5. No mataras. Krzysztof Kieslowski. Amnistia Internacional / Viquipèdia. 1984. Georges Orwell. El verdugo. Luis Garcia Berlanga. Monty Pyton, Alain Damasio, Wajdi Mouawad.

«Como el cura, como el militar y el magistrado, el verdugo es uno de los sostenes de esta sociedad capitalista. -¿Cuánto durarán los verdugos? -pregunta otro. -Mientras los magistrados castiguen, mientras los militares maten, mientras los curas engañen... Ios habrá.»

Pío Baroja.

"On no hi ha llibertat, no hi pot haver justícia"

Pere Casaldàliga

La llei no hauria d'imitar la natura, en tot cas millorar-la. La llei l'ha inventat l'home per regular les relacions socials. La llei determina que som i com vivim. Podem aconseguir-la o violar-la. La gent és lliure. La seva llibertat està restringida per la llibertat d'altres. I el càstig. El càstig és venjança. Sobretot si fa mal, sense prevenir el crim. Realment. ¿A qui fa venjança la llei? ¿Fa venjança als innocents? I els que fan la llei són innocents

Decalog 5, Krzysztof Kieslowski.

Annex II : Quatre mots de l'equip de creació

Anicet Leone. Pallasso i acròbata. Aventurer de l'art i el vol. Format en arts plàstiques i a l'Escola de Circ Le Lidó a Tolouse. Ha col·laborat en diversos projectes i companyies, Crida compasny, Los Galindos etc. Actualment la seva implicació a Flying Frenchies vehicula la seva recerca artística i inventiva.

Santi Ruiz Albalate. Acròbata a la perxa xinesa i pallasso, format en arts del Circ a la Universitat d'Estocolm. És membre de la Companyia Svalbard i col·labora en diversos projectes artístics (com, per exemple, Animal Religion).

Joël Fesel. Desembarca fa vint-i-quatre anys al món de l'escena, provinent de les arts plàstiques. Cofundador del Groupe Merci - Tolouse - França. Ens acompanya en l'escriptura i la concepció escenogràfica de l'espai escènic.

Stephane Filloc. Comediant d'intervenció urbana, des de la dècada dels noranta, és un referent a França amb el seu projecte Carnage Productions. Ha participat en projectes com Freres Grumeaux, GIGN, i un llarg etcètera. Ens ajudarà a la posada en escena i a la direcció d'actors.

Jhonny Torres. Acròbata i actor de circ. Estudiós i amant de les arts del risc i la incertesa. Cofundador de: Los Galindos, el Circo de la Sombra i Circ Teatre Modern entre d'altres.

Marcel Escolano. Pallasso i comediant, cofundador de la companyia Los Galindos. Direcció del projecte i actor a l'escena.

Bet Garrell. Acròbata i artista de circ. Cofundadora de la companyia Los Galindos. Direcció Artística i del projecte.